

”Ei tehty työsuojelun toimintaohjelmaa, koska ollaan niin ujoja”

Kaksi nyt jo onnellisesti eläkkeellä maailman menoa ihmettelevää työsuojeluhallinnon virkamiestä tarkasti 1970-luvulla Helsingissä pieniä liha-alan yrityksiä. Makkaratehtaita ja teurastamoja oli siihen aikaan Stadissa lähes joka korttelissa.

Oli joulunalus aika ja työsuojelutarkastajien parivaljakko saapasteli pieneen lihafirmaan, löi virkakortit pöytään ja työsuojelutarkastuksen ohessa tiedusteli myös työsuojelun toimintaohjelmaa.

- Ai ohjelmaa. Ei ole, vastasi ehkä hieman huonokuuloinen pienen lihafirman johtaja.
- Vai niin. Kun tullaan uusintatarkastukselle parin viikon päästä, sellainen pitäisi sitten olla. Muuten kaikki oli työsuojelun näkökulmasta mallillansa, toinen tarkastajista nimeltään etunimeltään Kari oheisti mitä ystävällisimmin.

Tuolloin elettiin aikaa ennen ilmastonmuutoksen, jolloin joulukuussa pyrytti lunta, pakkaneen paukkui ja Petteri Punakuono pystyi vetämään Joulupukin ahkion läpi Suomen.

- Tik, tak, tik, tak, sanoi kello ja kaksi viikkoa kului. Ja kun joulukuu oli melkein lihafirman ovella, ovelta kuului:
- Kop kop!
- Sisään, sanoin pienen lihafirman johtaja kesken kinkunsuolauskiireidensä.

Ovella seisoi tarinamme alun työsuojelutarkastajakaksikko, joka ravisteli lunta pompistaan ja hakkasi rukkaset puhtaaksi. Nääs, oli koittanut seurantatarkastuksen aika.

Pian todettiin yksissä tuumin ja sentein, että työsuojeluasiat oli laitettu mallikkaasti kuntoon, mutta entäpä se toimintaohjelma?

Silloin alkoi lihafirman toimitusjohtaja köhiä ja punottaa. Hikikarpalot vierivät otsaltansa, kun hän vastasi:

- Ei oo tehty ohjelmaa, koska me kaikki ollaan täällä niin ujoja eikä meillä kellään oo esiintymiskokemusta... harrastajateattereista tai muualta.

Tarinan kertoi muistinvaraisesti emeritustarkastajalta tarinan kuulleena

viestintäasiantuntija Risto Eronen